

ministeren og det sjællandske Jernbaneselskab indbyrdes kunde være tilbøjelige til at afgjøre i Genhold til Lovens Ord, hvis disse lod sig afpasse derefter, eller ogsaa uden Lovens Ord, saaledes som Tilfældet har været ued Koncessionen til den nordvestsjællandske Bane, hvor Tidsfristen, inden hvilken Banen skulde aabnes, er fastsat uden nogen Lovhjemmel. Det er ganske sandt, at 1ste Januar er et Tidspunkt, som maasse kan frembyde Vanskeligheder for en Banes Aabning; men der er jo heller Intet til Ginder for, at den kan gjøres færdig forinden. Naar Koncessionen skal være tagen inden den 1ste Januar 1877, vilde det maasse være naturligere at sætte 1ste October 1879 som Tidsfrist for Banens Aabning; men fige vi: Ved Udgangen af 1879 staaer det jo i Selskabets Magt at gjøre Banen færdig til den 1ste October eller den 1ste November. Udsætter man det derimod til det sidste Dieblis, s. Ex. til den 31te Decbr. Kl. 11 om Eftermiddagen, og bliver det da Sneveir, saaledes at Banen ikke kan aabnes, er det Selskabets egen Skyld; thi man er ikke uansvarlig for de Omstændigheder, som fremkomme ved, at Tiden knibes ud til det Yderste. Med Hensyn til den ærede Ministers Forslag under Nr. 8 og 12 skal jeg næst efter at gjentage, at de staa i Forbindelse med hinanden, saaledes at de, der stemme for det ene, ogsaa maa stemme for det andet, ganske henstille til det høie Thing, om det finder Anledning til at sieme for dem efter en saa sent fremkommen og libet fyldestgjørende Motivering som den, der er bleven den til Del fra Ministerens Side. Jeg skal iøvrigt fremhæve, at den første Indrømmelse, vi have faaet fra den ærede Minister i denne Sag, er den, at han i Slutningen af sit Forslag under Nr. 12 har optaget de Udtryk, som Udvalget har indsat i en anden Paragraf i nærværende Lov, nemlig, at det vedkommende Anlæg ikke blot skal være aabnet for Benyttelsen inden den 1ste October 1880, men at det ogsaa i alt Væsentligt skal være færdigt og drives efter en fuldstændig Driftsplan. Den ærede Minister er altsaa gaaet ind paa den Betragtning, Udvalget har gjort gjældende, at det ingenlunde er tilstrækkeligt, hvad der er sket ved den nordvestsjællandske Bane, og jeg tør maasse deri se et Løfte fra den ærede Minister om, at Sligt ikke skal gjentage sig, saaledes at Ministeren, selv om det er det sjællandske Selskab, der er Tale om, ikke oftere vil lukke Dinene for en saa mangelfuld Opfyldelse af en Koncessions Fordringer. Jeg kommer nu til Slutning til Vædringsforslaget under Nr. 11. Den ærede Minister har tiltraadt Forslaget under Nr. 10, som er stillet af hele Udvalget, og af Forslaget under Nr. 11 har han tiltraadt den første Del, medens han har udtalt sig imod den sidste Del. Ogsaa det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen) har udtalt sig derimod og har i den Henseende for det Første gjort gjældende, at Indhol-

det deraf ikke ganske hørte hjemme i denne Lov eller i den Forbindelse, hvori det stod, efter som det handlede om noget ganske Andet end Lovforslagets øvrige Bestemmelser. Dertil skal jeg fige, at der i denne Lov er sammenhobet saa mange Ting vedrørende det sjællandske Selskab, at en Smule Mere vistnok ikke kan figes at forvanske eller forværre Lovens Karakter. Dernæst gjorde det ærede Medlem gjældende, at man ikke som Regel kunde anfæ Selskabet pligtig til af sine aarlige Driftsindtægter at bekoste enhver Vedligeholdelse og Fornyelse af Banerne og deres Tilbehør, og han fremhævede særlig, at det kunde tænkes, at man paa een Gang kunde bestemme sig til en saa stor Fornyelse, at Udgifterne dertil ikke kunde udredes af Driftsindtægten. Jeg vil derimod gjøre gjældende, at det maa være Selskabets Pligt ikke at opføre Fornyelser, som man ved ere nødvendige, fra Aar til Aar, indtil de ophobe sig til en saadan Mængde, at der kan være Tale om, at Driftsindtægten ikke kan slaa til. Det maa være Regjeringens Tilsynshavendes Pligt at føre Tilsyn med, at Selskabet overholder dette. Den høitærede Minister indvendte imod denne samme Bestemmelse, at der gjorde sig saa forskellige Ansættelser gjældende om Brugen af Reservecapitalen, at det vistnok var rigtigst, at man i den Henseende bevarede den hidtil fulgte Praxis. Jeg maa dog erindre om, at den Udtalelse, som for to Aar siden fandt Sted fra Finantsudvalgets Side, og som jeg oplæste, da jeg før havde Ordet, var udgaaet fra hele Udvalget, at den ikke den Gang mødte nogen Indsigelse fra Thingets Side, og at den daværende Indvrigsminister tiltraadte den, saaledes som den var fremkommen. I denne Udtalelse finde vi altsaa den Grundbetragtning, som vil være at følge, og naar den ærede Minister nu opstiller den hidtil fulgte Praxis derimod, hævder jeg, at dette atter er noget Nyt; det er en Tilbagevenden til den Praxis, som vi dengang forlode, og imod hvilken denne Bestemmelse blev sat. Naar den ærede Minister stiller sig saaledes, maa jeg fige, at det vilde være urigtigt, om man ikke paa en meget bestemt Maade hævdede, at Reservecapitalen ikke maa bruges paa anden Maade end den, som er anført i Vædringsforslaget. Den ærede Minister yttrede rigtig nok, at det i Almindelighed vilde forlanges af Selskabet, at det skulde udrede saadanne Udgifter, som vedkom Vedligeholdelse eller Fornyelse, af sine Driftsindtægter, men at man dog ogsaa delvis tillader det at tage saadanne Udgifter af Reservecapitalen. Det er netop dette, at man delvis tager Udgiften til nye Bogne og deslige af Reservecapitalen, som vi ville have forhindret, og vi ville ogsaa have forhindret, at man tager Udgiften til en fuldstændig Fornyelse af Skinnesporret fra Reservecapitalen. Det er det, som Finantsudvalget for 2 Aar siden udtalte sig imod, og det er det Samme, som dette Vædringsforslag gaar ud paa at forhindre. Det